

Nina

1989.09.12 – 2014.09.17

Det här är historien om min älskade dotter Nina, en vacker, smart och otroligt driven ung kvinna som blev offer för drogens förrädiska egenskap att förändra och förstöra. Det är också historien om hur vårt sociala samhälle inte alls fungerar. Jag vill berätta det här för alla som tror att bara en viss sorts människor blir beroende av droger. Men detta kan hända vem som helst! Ingen är skyddad.

Nina är min förstfödda. Hon var äldst av fyra syskon. Vi och hon levde ett helt normalt liv. Nina var rik på så många sätt. Hon hade hela livet framför sig. Hon skulle snart ta examen på högskolan där hon läste till sjuksköterska och hon hade blivit lovad heltidsjobb på akuten när hon blev färdig. Just den här historien började våren 2013, när Nina var 23 år. Innan dess var hon precis som alla andra tjejer i hennes ålder. Då var Nina inne på sin fjärde termin. Jag var så glad och stolt över henne. Hon hade verkligen hittat sin grej, och hon älskade att jobba inom äldreården och att ta hand om de äldre. Hon var duktig, ambitiös och mycket omtyckt.

Nina bodde i en egen lägenhet på en hästgård där hon hade två hästar. Hästarna var hennes ögonstenar och hon tävlade en del. Hon hade många fina vänner och ett stort socialt nätverk. Hon var även en företagsam tjej. Var det något hon ville så såg hon till att det hände. Hon var väldigt driven och skulle ha kunnat bli en utomordentlig chef eller ledare.

Den här våren tog hon ett extrajobb på heltid, samtidigt som hon pluggade och skötte sina hästar. Hon hade mått lite dåligt och känt sig ensam under vintern då hon var olyckligt kär och många av hennes kompisar blev sambos och några fick barn. Hon hade nyligen flyttat hemifrån och kanske längtade hon hem. Men detta visade hon inte för någon. Hon var alltid sprudlande glad.

Nina kände sig stressad och hade många höga krav på sig. Hon ville att allt skulle vara perfekt. En dag blev hon erbjuden tabletter. En tjej som hon kände erbjöd henne att prova hennes medicin för adhd. För att bli pigg och orka mer. Och Nina provade, trots sin sunda inställning till droger. Hon var väldigt anti mot det. Och det var här någonstans som utförsbacken blev brantare, och snart gick spiralen nedåt i rasande fart.

Nina blev snabbt väldigt pigg av tabletterna, som innehåller något som liknar amfetamin. Hon behövde inte så mycket sömn, fick högsta betyg på allt skolmaterial hon lämnade in, skötte hästarna exemplariskt, skötte sitt extrajobb och tog även på sig mer ansvar. Helt plötsligt fick hon ordning och reda i sitt annars lite röriga liv. Hon fick mycket beröm av omgivningen, även av mig. Hon var ju så duktig! Hon festade också en hel del under denna tid, och för att orka med det så tog hon fler tabletter ...

En dag hittade de henne i stallet liggandes i skakningar. Hon fördes till lasarettet i ambulans. Diagnosen var utmattningskollaps på grund av stress. Då kopplades även psykiatrin in och min dotter fick gå på samtal. Nina insåg att hon måste sluta med adhd-tabletterna. Hon var ju dessutom blivande sjuksköterska så hon visste mycket väl att hon inte kunde hålla på så där.

Kontakten hon fick på psyk var instabil. Hon fick ofta nya personer som hon skulle prata med. Det byttes personal flera gånger på grund av sjukdom och ledigheter, så tyvärr fick hon aldrig riktigt förtroende för någon av dem, utan lurade dem allihop genom att låtsas att hon mätte bra. Att hon hade allt under kontroll.

Det var i denna veva jag fick veta detta. Jag visste ingenting om kollapsen eller hennes mående innan. Nina var ju alltid så glad! Hennes närmaste vänner hade känt till detta ett tag och i takt med att Nina förändrades blev de mer och mer oroliga för henne, men de visste inte vad de skulle göra. De valde till slut att berätta allt för mig, även om de visste att Nina skulle bli rasande.

När Nina fick veta att jag visste, bröt hon – min dotter – kontakten med vännerna, och även med mig. Det tog ett bra tag innan hon pratade med mig igen. Hon var så arg och hon skämdes nog väldigt mycket.

Efter att Nina slutade med adhd-medicinen fick hon svår ångest. Hon hade svårt att sova. Hon blev djupt deprimerad och hon ville inte leva mer. Långt senare berättade hon för mig att det var på internet hon hittade information om fentanyl, ett förrädiskt läkemedel, en drog som är mycket starkare än heroin, otroligt beroendeframkallande och lätt att överdosera. Det är ett starkt smärtstillande depotplåster, en syntetisk drog med centralstimulerande substanser som man ofta använder till svårt sjuka, som till exempel cancerpatienter eller äldre som är döende. Då sätter man plåstren på huden och den som är sjuk får i sig lite i taget under en längre tid. Nina läste sig till hur hon kunde lägga plåster i glödlampor, värma på dem och sedan dra i sig röken.

Jag vet inte hur hon fick tag i dessa plåster, men jag misstänker att hon smugglade med sig dem från sin praktik och kanske även beställde på nätet.

Nina testade detta första gången i september 2013. Hon planerade att ta en överdos, för hon ville dö. Hon berättade även för mig att redan första gången hon provade var hon fast. Hon mätte så himla bra av det. Hon blev harmonisk. Ångesten försvann. Hon blev lugn och kunde äntligen sova! Så hon fortsatte. Hon tog det på kvällen för att kunna sova gott. På dagarna levde hon som vanligt, gick i skolan, skötte sin praktik, jobbade på helgerna och skötte hästarna. Och ingen visste någonting om detta. Alla trodde att hon hade kommit på fötter igen och mätte bättre.

En natt ringde hon till mig och bara grät hysteriskt. Hon hade panikångest. Jag åkte hem till henne och låg och höll om henne hela natten. Vad jag inte visste då var att hon hade en avtändning. För mig var detta en främmande värld. Jag visste ingenting om fentanyl. Jag visste inte att det höll på att förgöra min dotter.

Jag har varit så naiv och inte trott att detta kunde hända mina barn. Vi har ju varit förskonade från sådant här. Jag såg inte min dotter som någon som varit i riskzonen. Min dotter hade dessutom haft hästarna som sitt största intresse ända sen hon var liten.

Nu låg hon och skakade, svettades, kräktes och hade krypningar i hela kroppen. Jag tröstade och vyssade, masserade hennes ben och armar. Efter detta flyttade hon hem till sitt flickrum. Hon hade kvar lägenheten, men fick bo hos mig tills hon mätte bättre.

Det tog ett tag innan jag förstod vad hon faktiskt höll på med. Glödlamporna i huset försvann hela tiden. Jag kände lukten från brinnande stearinljus. I början trodde jag henne när hon sa att hon tände ljus för att det var så mysigt. Jag hittade henne flera gånger på hennes rum djupt sovande, med sot i hela ansiktet, glödlampor i sängen och utspillt stearin runt omkring.

Till slut var det en vuxen från stallet, en läkare, som ringde och berättade vad han visste. Nina hade anförtrott sig åt honom. Han ville så klart Ninas bästa och valde att berätta för mig. Då fick jag också veta att det var en livsfarlig drog hon tog. Jag minns att det kändes helt överkligt. Visste inte alls hur jag skulle hantera detta, men trodde att jag själv skulle kunna rädda Nina genom min kärlek. Jag ville hjälpa henne.

Vi levde så ett tag. Mitt i en mardröm. Jag tog ledigt från mitt jobb väldigt ofta och jag fick ljuga massor. Jag ville ta hand om henne när hon tände av. Och Nina försökte sluta. Hon tände av hemma och mådde skit. Sen gick det en vecka eller två ... så trillade hon dit igen. Och jag försökte hjälpa. Det var mycket tårar, men också många långa samtal om livet och om hur allt kunnat bli så galet. Vi kom varandra väldigt nära då. Nina och jag har inte alltid haft det så lätt. Ofta har vi varit osams, men nu var hon som ett fromt lamm. Jag trodde på riktigt att jag kunde rädda henne.

Nina gick på sina samtal och nu var även sociala myndigheter inblandade, då hon några gånger tog för mycket fentanyl och åkte in akut.

När julen kom bestämde min sambo och jag oss för att själva försöka få hjälp, för vi kände oss så maktlösa. Vi förstod att detta var ohållbart. Jag var dessutom gravid och kände att jag inte orkade själv mer. Vi tog reda på att det fanns något som hette Viva, stöd för anhöriga genom socialtjänsten. Men innan vi hann ringa dit blev min sambo allvarligt sjuk. Han fick en svår hjärnhinneinflammation, höll på att dö och låg i koma i flera dagar. Sjukdomen gav honom omfattande hjärnskador, och i början visste ingen hur han skulle bli, hur livet skulle bli.

Jag satt mest vid hans sjukhussäng och var helt förkrossad. Hemma fanns min dotter och hon kände sig ännu mer ensam. Hon fortsatte med vad hon höll på med. Jag visste, men orkade inte ta tag i det. Hon drogade ner sig på andra sidan väggen när jag låg och sov, och jag gjorde inget för att stoppa det. Men till slut fann jag styrka och sökte hjälp på Viva. Jag gick på några möten och fick lite råd om hur jag skulle agera, att jag inte längre kunde tillåta vad som försiggick och att jag skulle börja sätta gränser. Jag började även berätta för min familj och sökte stöd i min omgivning. Alla tyckte att jag skulle ringa till socialsekreteraren och be dem ingripa. Nina höll ju på att förstöra hela sitt liv! Till slut gjorde jag det, ringde flera gånger. De sa att de kände till min dotter. De skulle prata med henne. Men det hände inte så mycket mer.

Det hade nu gått så långt att jag märkte att hon var påverkad även på dagarna. På sin praktik, och när hon körde bil.

I mitten av februari 2014 la hon in sig frivilligt på lasarettet för avgiftning. Hon stannade där i en vecka. Då hade hon, tillsammans med socialen, bestämt att hon skulle åka till ett behandlingshem. Hon hade fått en plats på ett i närheten. Hon skulle ta paus från sina studier och ordna så att någon tog hand om hästarna under tiden.

Åh, jag minns att jag var så glad när hon kom hem och berättade detta! Äntligen ville hon göra något och förstod att hon behövde hjälp! Men något gick galet här. På avgiftningskliniken lärde hon känna två nya "kompisar". Personer med samma problem som hon själv hade.

De skrev ut sig tillsammans och eftersom de tydligen inte hade någonstans att ta vägen, tog min dotter "hand om" dem och lät dem bo hos sig, i hennes lägenhet, medan hon skulle fixa allt praktiskt så att hon kunde åka iväg några veckor på behandling.

I stället för att ordna och packa drogade hon ner sig tillsammans med sina nya "vänner" och de lurade skjortan av henne. Hon var så drogad dessa dagar att hon inte mindes något av detta när vi pratade om det senare. De bad henne ta ut alla sparade pengar som hon hade på sitt konto. De snattade kläder i en butik och fick polisen efter sig. Nina hade lånat min bil då, så den hade de spårat upp och helt plötsligt knackade polisen på hemma och ville göra husrannsakan. Allt var så överkligt. Där stod jag i morgonrock och gravidmage och fattade ingenting. Herregud, vem höll min dotter på att bli?

Under två-tre dagar hände väldigt mycket. Hemma i Ninas lägenhet såg det ut som värsta knarkkvarten. Hon som oftast hade det välstädat. Det låg till och med sprutor – troligen hennes kompisars – öppet på köksbordet när jag var där. Jag visste inte vad jag skulle göra. Nina hade förlorat all kontroll över tillvaron.

Jag kontaktade min kontaktperson på Viva och berättade hur orolig jag var och om allt som hade hänt dessa dagar. Han i sin tur kontaktade Ninas socialsekreterare. Samma kväll blev min dotter tagen i sin lägenhet av polis. De fick brotta ner henne, för hon gjorde motstånd. Hon fick inte med sig några tillhörigheter, jag tror att hon inte ens hade skor på fötterna. Polisen förde henne till en läkare, som ansåg att hon skulle till ett LVM-hem. Och få ett LVM. Det skar i mitt hjärta när hon ringde från polisbilen och skrek, grät och var helt hysterisk. Att de förde bort henne. Hon hade varken kläder eller någonting med sig. Jag hörde skräcken i hennes röst. Men samtidigt var jag lättad, för nu hände det äntligen någonting. Nu skulle hon få hjälp, det trodde vi alla! Vi trodde att detta var det bästa för Nina. Att hon skulle tacka mig sedan, när hon blev nykter, och frisk.

När min dotter kom till LVM-hemmet var hon full av ilska. Hon betedde sig mycket illa på grund av att hon kände sig kränkt och missförstådd. Hon ringde ofta hem i början och grät hysteriskt. Hur skulle hon stå ut där? Hon grät ofta och sa att om jag inte tog henne därifrån skulle hon dö, att det där stället skulle bli hennes död ... Men vad kunde jag göra? Det enda jag kunde göra var att trösta.

Det var ett hemskt ställe, med många trasiga själar. De flesta av tjejerna var tunga missbrukare och hade varit det sedan tonåren. Några var även prostituerade. Så många fina tjejer som drogerna hade satt sina klor i. Personalen var hård och visade sin makt på olika sätt. De tog till exempel deras sängkläder och lät dem ligga på golvet. Vissa fick mer respektlös behandling än andra. Jag vet att Nina gjorde en anmälan mot personalen, men jag vet inte om det ledde någonstans.

Jag försökte trösta så gott jag kunde. Jag trodde att de skulle lyssna på henne om hon var lite mer medgörlig. Jag trodde att detta var ett misstag, att hon hade fått plats på det där behandlingshemmet och att hon var på väg dit, och att det bara hade gått lite snett. Hon skulle snart få komma därifrån. De skulle förstå att hon inte hörde hemma där. Hon skulle åtminstone få en chans och prova att åka till behandlingshemmet. Och när hon väl kommit dit kunde vi ses. Detta var faktiskt vad jag trodde ... Men eftersom Nina var så tvär och betedde sig illa, tyckte de inte att hon var mottaglig för någon vård. Hon fick inte ens någon att prata med. Hon fick inte gå ut och få frisk luft. Hon fick ingenting. Hon blev placerad i ett fack, tillsammans med andra tjejer som var svårt beroende av tunga droger. Nu menar jag inte att Nina inte var beroende eller missbrukare. Det var hon. Men hon var annorlunda; hon var ju min älskade lilla tös. Hon hade ett ordnat liv med lägenhet, jobb, familj,

utbildning. Hon hade ingen lång missbrukarbakgrund. Hon var inte riktigt förstörd ännu. Hon var ny och färsk och sååå naiv.

Nina sökte sig direkt till en liten grupp besvärliga tjejer. Där blev hon plötsligt någon. Den enda tröst och förståelse hon fick, fick hon av dessa tjejer. Hon kände en gemenskap och en samhörighet med dem. I grund och botten var de väldigt söta, snälla tjejer, men tillsammans blev de farliga för varandra. Jag visste inte då vad som försiggick på den avdelning där min dotter var. Detta har jag fått veta långt senare, av det min dotter berättat och även fått det bekräftat av en personal som jobbade där.

Det flödade av droger på avdelningen. Det smugglades in både det ena och det andra och hur det gick till vet jag inget om. Jag vet bara att de var otroligt hårda med allt som togs in, som godis jag skickade och personliga saker som vi åkte dit med. Allt skulle kontrolleras. Med rätta! Och jag kände mig trygg med att nu fick min dotter inte tillgång till några droger. Snart skulle hon ta sitt förnuft till fånga och bli den fina tjej hon faktiskt var. Men på något sätt lyckades hon ta den ena överdosen efter den andra. Ofta när jag pratade med henne i telefon lät hon sludrig på rösten.

Tyvärr hade jag ingen möjlighet att ta mig dit på besök. Jag var höggravid och min sambo låg svårt sjuk. Men jag försökte ha telefonkontakt med Nina så ofta som möjligt. Hennes pappa var där vid ett tillfälle och han har berättat att han inte ens fick ge Nina en kram. De behandlade honom väldigt respektlöst. Inga kramar fick förekomma, och de fick inte prata om känsliga saker som kunde uppröra Nina. En personal satt också med hela mötet som var väldigt kort.

Min dotter mårde sämre och sämre. Hon sa att hennes socialsekreterare inte lyssnade på henne, att hon hade sagt rent ut att hon minsann skulle se till att Nina inte skulle komma därifrån. Det tog många veckor innan socialtjänsten kontaktade Nina efter att hon hade kommit till LVM-hemmet. De fick förhinder efter förhinder. Hon blev liksom bortglömd. Förvarad, och på grund av att hon tog droger hela tiden var det ingen som ville göra någon plan för henne.

Jag försökte ha en bra kontakt med hennes socialsekreterare, men det var inte lätt. Under en tid bytte de socialsekreterare flera gånger och jag visste inte riktigt vem som hade hand om min dotters ärende.

Jag försökte samarbeta med socialtjänsten, men det var svårt på grund av sekretessen. De sa ingenting om vad som var planerat eller vad som hände. Socialtjänsten ville till exempel inte betala min dotters hyra, eller andra räkningar heller för den delen. Hon ägde ju en häst och var delägare i en annan, så de ville att hon skulle sälja dem och betala hyran för de pengarna.

Herregud! De bad om att hon skulle sälja sina bebisar! Hästarna var de enda som höll henne på fötter och hon levde för dem. Hon hade stora skulder på hästarna så även om hon skulle lyckas sälja dem (det är inte lätt att sälja hästar, särskilt inte när man sitter inlåst), så skulle det inte hjälpa henne ekonomiskt ett dugg.

Jag ringde flera gånger och bad dem att tänka om, men de hade sina regler. Ingen lyssnade på mig. De trodde att de kände min dotter och vad hon var för "sort". De brydde sig inte ett dugg om att försöka ta reda på hur hon bäst kunde få vård, eller anstränga sig för att nå henne. De kunde ha fått massor av information av mig. Men nej, hon var ju vuxen. Och ja, hon var då 24 år. Men för mig var hon ett barn.

Nina överklagade sitt LVM-beslut två gånger men fick avslag. Jag var faktiskt lättad över att hon inte blev fri. Jag trodde ju att hon i alla fall var drogfri där inne.

Sen började hon rymma. Första gången rymde hon hem till mig. Då var hennes lillebror nyfödd och jag har full förståelse för att hon längtade hem. Jag trodde hela tiden att polisen skulle höra av sig till mig, så jag lät henne vara hemma. Men ingen hörde av sig, varken från LVM-hemmet eller polisen.

En kväll hittade jag henne på hennes rum, blå i ansiktet efter en överdos fentanyl. Hon andades nästan inte. Ambulans kom och efter en natt på akuten ringde jag och anmälde till LVM-hemmet att hon fanns hemma i sin lägenhet. Då hämtade de henne. Hon skrek åt mig och kallade mig förrädare. Hur kunde jag, hennes egen mamma, göra så mot henne? skrek hon. Det var hemskt. Med sig till LVM-hemmet tog hon droger så hon hade för en hel vecka. Efter detta blev samtalen med henne färre och färre.

Jag ringde ibland, men fick inte någon klarhet i om hon ens fanns där. De kunde inte säga något på grund av sekretessen. Och Nina ville inte prata med mig. Sen började det komma räkningar avseende vård, akutvård och vårdavdelningar. Jag tog hand om hennes post och betalade alla hennes räkningar så gott jag kunde. Jag ville inte att hon skulle få betalningsanmärkningar och ännu mer problem. Hon blev vräkt från sin lägenhet efter fyra månader med utebliven hyra, och jag tömde och städade den.

En dag fick Nina äntligen prova att åka till ett behandlingshem. Det var samma hem som hon skulle till från början. Då hade hon en månad kvar på sitt LVM. Men hon stannade bara en vecka där, sen rymde hon. Hon var redan förstörd. Hon ville inte längre bli drogfri. Den lilla gnistan som fanns i henne, viljan att leva ett normalt liv, var som bortblåst. Hennes nya "kompisar" från LVM-hemmet drog i henne för hårt. De hade blivit fria från sina LVM och hon rymde till dem och fortsatte att ta droger. Hon hade pengar. Hon hade sålt sin del i sin ena häst och pengarna gick till droger, tågbiljetter och hotellnätter. Och hon betalade sina drogkompisars skulder.

Jag visste inte var hon var. När jag ringde till behandlingshemmet ville de inte säga var hon var. Inte heller på LVM-hemmet ville de säga något. Det var min dotter som höll i trådarna. Jag fick räkningarna för ambulansfärder och sjukhusvård, så jag fick lägga ett pussel. Datumet när hennes LVM skulle ta slut närmade sig. Och jag var livrädd. Jag hade ingen insyn alls i vad som hände. Jag visste bara att något var totalt galet.

Hon ville komma hem och bo hemma när hon blev fri. Hon ville inte till behandlingshem, men jag visste att hon inte skulle fixa det. Jag kunde inte lita på henne.

Och vi hade en bebis hemma ... men jag kunde inte säga nej till Nina. Hon hade ju ingen annanstans att ta vägen. Jag vet att hon blev erbjuden en plats på ett behandlingshem som hon tackade nej till.

Vad jag inte förstår är varför man från en dag till en annan helt plötsligt får välja själv. Att man helt plötsligt skulle vara kapabel att ta kloka beslut.

Trots att jag ringt till hennes socialsekreterare och berättat om min oro och att jag inte trodde att det var en bra lösning att Nina skulle komma och bo hos oss – trots detta gjordes ingenting. Ingen kontaktade oss, berättade vad vi hade att vänta, hur vi skulle agera. Vi fick inget telefonnummer som vi kunde ringa om det var kris, eller få ringa om råd.

De släppte henne bara den där torsdagen den 11 september 2014 på Stockholms central med en tågbiljett hem. Och jag hämtade henne. Såklart.

Ingen hörde av sig till henne. Ingen kom hem till oss och frågade hur det gick.

Hon hade sitt första möte inbokad på socialen tisdagen efter. Fem dagar efter att hon kommit hem. Det hände mycket dessa fem dagar. Det var fem dagar av fullständigt kaos.

Redan samma kväll som hon kom hem cyklade hon iväg för att träffa en kompis. Efteråt har jag fått veta att det var droger hon skaffade då.

Hon var så förstörd vid det här laget. Jag kände inte igen henne. Hon hade blivit en främling. Hon pratade på ett annorlunda sätt, med någon slags brytning som jag inte kände igen. Hon var nonchalant, sur och tvär och inte alls glad över att vara "fri". Jag såg ingen livsglädje i hennes ögon. Ingen gnista alls. Jag kände att min dotter var kapabel att göra saker som hon inte ens skulle drömma om att göra om hon varit sig själv.

Hon anklagade mig för att jag förstört hennes liv, att det var jag som hade sett till att hon hamnade på LVM-hemmet. Det gjorde ont att höra.

Jag trodde att hon hade längtat efter att vara med oss, som vi hade längtat efter henne, men det enda hon ville ha var droger. Hon var ledsen och hade ångest. Ingenting var sig likt och hon hade förlorat så mycket.

Hon fyllde 25 år dagen efter att hon kom hem. Det var en dag som vi skulle ha firat stort om allt hade varit som vanligt. Men Nina var inte intresserad av sin födelsedag, eller av att träffa sina bröder eller gamla vänner. Hon stack iväg, var borta hela sin födelsedag och kom inte hem förrän tidigt nästa morgon.

Nina tog hem ett par av sina "nya" kompisar, trots att vi hade sagt att de inte fick vara där. Det var fullständigt utom kontroll, allting runt henne.

Vi hade främmande, påverkade personer i vårt hem. Min sambo och jag låste in oss i sovrummet på natten och vi fick gömma plånböcker, bilnycklar och värdeföremål. Jag ville inte ringa polisen. Kontakten och förtroendet mellan Nina och mig var så skör. Jag var livrädd för att förlora henne. Livrädd för att hon skulle sticka och att jag inte fick veta vart hon begav sig.

På tisdagen den 16 september fick jag äntligen tag på hennes socialsekreterare och berättade att detta går bara inte. Det är ohållbart! Hon skulle "prata" med min dotter, sa hon. Just när jag hade lagt på kom polisen. Jag tänkte: "Vad snabbt det gick", och trodde att det var socialsekreteraren som låg bakom. Men polisen ville förhöra Nina och hennes kompisar om ett inbrott. Efter husrannsakan tog de med sig dem till stationen. Det var den sista gången jag såg henne.

Jag gav henne en kram. Hon tog motvilligt emot den. Försökte ge henne lite styrka från mig. Tröst. Tänkte att detta var nog den där botten hon var tvungen att nå för att kunna börja klättra uppåt. Jag kände mig lättad, för nu visste jag var hon var. Nu skulle hon sitta inlåst och inte kunna ta droger. Hon var inte speciellt påverkad då, när hon gick.

Jag berättade lite kort för polisen om hennes problem och att hon precis blivit fri från sitt LVM. De kände till henne, sa de. Och även att hon hade problem med just fentanylplåster.

Dagen efter vid 11-tiden kom polisen hem till oss igen. Jag trodde först att de skulle förhöra mig kring det där inbrottet. De sa att vi skulle sätta oss i soffan.

När vi hade satt oss sa de det. Att Nina var död. Jag kommer inte riktigt ihåg vad som sades sedan, men jag minns att jag tyckte att poliserna bleknade bort. Och jag sa: "Ni sitter inte här. Detta är inte verkligt." Men det var ingen dröm. Min sambo har berättat för mig att jag satt och skakade och liksom bankade mina händer på mina ben. NEJ!! DET HÄR HÄNDER INTE!! Jag grät inte. Skrek inte. Kände mig bara ... tom.

Jag kunde inte gråta alls den första tiden. Det bara sved bakom ögonen hela tiden. Jag gick liksom i trans.

Nina hade dött i sin cell någon gång på natten eller morgonen. Hon var död när de skulle väcka henne för frukost.

Det pågick en polisutredning och hon hade redan blivit skickad ner till Uppsala till rättsmedicin, när poliserna kontaktade mig.

Hur kunde detta hända? Varför? Jag kommer aldrig riktigt att förstå eller ta in att det verkligen har hänt. Det är så överkligt allting. Fortfarande, även om det har gått nästan två och ett halvt år när jag skriver detta.

Efteråt har jag hittat ett psykologutlåtande om Nina, som gjordes på LVM-hemmet. Där står det klart och tydligt, daterat den 28 augusti 2014, att hon hade ett svårt, tungt drogberoende och stor fara för sitt eget liv.

Hennes sista tid på LVM-hemmet fick de låsa in henne på "intaget" så hon inte kunde träffa de andra tjejerna. Tydligt var hon farlig även för dem, och väldigt rymningsbenägen.

Sen släppte de henne bara, efter sex månader i fullständigt kaos, hem till mig. Och jag hade ingen aning om vad som väntade.

För Nina blev vistelsen på LVM-hemmet hennes död. Det känns så. Det var där hon förlorade den sista viljan att bli drogfri. Där fick verkligen missbrukaren i henne ta form och växa sig stark.

Jag trodde att LVM-hemmet var som det står så fint på deras hemsida: att de ser till varje individ och att de anpassar vården till individen. Vilken vård? Nina fick ingen vård. Hon blev bara förvarad. För de sociala myndigheterna vet väl inte vad de ska göra med alla dessa stackars vilsna själar?

Jag kan till viss del förstå att det inte är särskilt lätt att jobba med drogberoende personer som inte tänker på sitt eget bästa. Men vad jag absolut inte kan förstå är: Hur kan det förekomma så mycket droger på ett LVM-hem?

Det var av en överdos som min dotter tog i arresten. Hon hade smuglat med sig det in. Eftersom hon inte blev intagen på grund av narkotikabrott, utan inbrott, gjorde de ingen närmare kroppslig visitering. De misstänkte inte att hon hade droger på sig. Om hon själv ville dö, eller om det var ett misstag, får vi aldrig veta.

Jag tänker ofta på hur hon låg där på britsen. Vad tänkte hon på? Var hon ledsen? Kände hon sig ensam och oälskad? Vart gick hennes sista tankar? Eller tänkte hon inte alls? Hon kanske bara var så trött att hon ville sova?

Jag tänker ofta på hur man kunde ha gjort annorlunda. Och om det hade hjälpt. Jag tycker inte vårt sociala skyddsnät fungerar särskilt bra. Jag kan inte alls förstå att man som socialsekreterare inte kan eller får kontakta föräldrar när personen är över 18 år. Hur kunde de tro att de kunde lära känna Nina på några möten och veta vad som var bäst för just henne? Man borde kunna samarbeta med nära och kära på ett bra sätt utan att bryta mot sekretessen.

Varför släppte de ut henne när hon uppenbarligen inte kunde ta hand om sig? Hur kunde det förekomma så mycket droger på hemmet? Hade det hjälpt om jag hade varit på socialtjänsten ännu mer än jag var? Hade det hjälpt om de sociala myndigheterna hade tagit kontakt med Nina snabbare efter hon hade fått sitt LVM? När hon ville därifrån? Innan hon blev likgiltig

för behandlingar och hade förlorat tilliten helt till dem. Jag har så många frågor, men inga svar.

Något som jag också är ledsen över är att socialsekreteraren inte ens har tagit sig tid att kontakta mig efter Ninas död och beklagat sorgen. Vi pratade med varandra dagen innan Nina dog.

Nina var bara en i mängden för dem. Ett problem, en missbrukare bland alla andra. Och nu var det fallet löst, avskrivet. Det är så det känns.

För dem, och säkert för många andra, var hon bara en knarkare. Men hon var min lilla gumma.

Helena Karlsson